

af Landsoverretten i Viborg, og det selv med Hensyn til Folk, der vare straffede, gaende ud paa, at selv en saadan ikke kunde udvises her af Riget, efter som han var født i et af de afstaaede Hertugdømmer før 16de November 1864 og forlangte at blive dansk Undersaat. Men naar nu saadanne Personer ikke kunne udvises af Riget, maa de i Trangstilfælde forsværes her i Riget, men hvorfor saa ikke meddele dem ekstraordinært Hjemstedsbevis, hvorved de kunne faae et Hjemsted, som de i paakommende Tilfælde kunne holde sig til. Det er ikke saa store Summer, det dreier sig om med Hensyn til disse ekstraordinære Hjemstedsbeviser. Statskassens Udgifter i de seneste Aar har i saa Henseende kun været gennemgaaende 9—10,000 Kr. Selvfølgelig kunne vi vente, at disse Udgifter ville stige Noget, naar ekstraordinære Hjemstedsbeviser uddeles efter en større Maalestok, men at det høie Thing og den høie Regjering i det Hele taget skulde lægge saa synderlig Vægt paa en saadan mindre Forskiøtelse, kan jeg ikke tro, og at disse Udgifter, skulde voxe op til meget store Summer, tror jeg ikke. De, der i det Hele taget er Tale om, der indvandre hertil fra Hertugdømmerne, ere jo hovedsagelig unge Mennesker. Den preussiske Lovgivning tilsteder jo unge Mænd at udvandre, naar de udvandre, før de have fyldt det 17de Aar. Det er hovedsagelig disse unge Mænd, der komme her ind til Danmark og lade sig optage i den danske Lægsrulle og aftjene deres Børnepligtsforhold her i Landet. Man kan ikke negte at optage saadanne unge Mænd i Lægsrullen, forsaavidt de ere fødte før den tid omtalte Dato den 14de November 1864 og saaledes have dansk Indfødsret. De opfylde saaledes de Forpligtelser til den danske Stat, som paahvile dem; men efter min Mening søger Staten at skyde dem fra sig, idet man ikke engang vil give dem et Hjem, hvor de kunne ty hen, naar der skulde tilstøde dem Noget. Hvorvidt det iøvrigt skulde være rigtigt i statsøkonomisk Henseende at bortskyde en hel Del af disse unge, i Reglen arbeidsdygtige Personer og jage dem hen til et andet Sted, hvad man i Reglen gjør, idet de saa udvandre til Amerika, skal jeg lade staa hen; jeg tror nu heller ikke, at det, set fra dette Synspunkt, kan være rigtigt. Selv at erhverve sig Hjemstedsret her i Danmark er næsten en Umulighed for Personer fra de afstaaede Hertugdømmer, thi medens alle andre Beboere i det nydste Rige og Folk fra alle Lande i Europa og de andre Verdensdele med jo ved et femaarigt uafbrudt Ophold i en Kommune her i Landet kunne hverve sig Forsørgelseshjem, skulle Personer fra de afstaaede Hertugdømmer, for at erhverve sig Hjemsted, have opholdt sig uafbrudt i een og den samme Kommune i 15 Aar. Afkat af 9de Januar 1830 § 5 bestemmer Forholdet mellem Danmark og Hertugdømmerne. Dette Punkt er nemlig

gjældende endnu. Den siger, hvor der er Tale om Erhvervelsen af Hjemsted for Personer fra Hertugdømmerne i Kongeriget og omvendt, der gjælder den i Hertugdømmerne lovbestedte Tidsfrist af 15 Aar. Men er det nu ikke saa abnormalt som muligt, at, medens ethvert andet Menneske, Folk af alle Religioner og alle Racer, Kristne og Hedninger, Hvide og Sorte kunne erhverve sig Forsørgelseshjem her i Landet ved et Ophold af 5 Aar, skjøndt de ikke have Indfødsret, kunne vore fraskilte Brødre i det danske Slesvig, der have Indfødsret, ikke erhverve det i mindre end 15 Aar. Jeg har derfor den bestemte Mening, at der bør gives Noget for at ordne dette Misforhold, og jeg gjentager, at der kan gives Noget af den høitærede Indenrigsminister. Han vil i mangfoldige Tilfælde kunne raade Bod paa dette Misforhold, naar han vil gaa ind paa efter en betydelig større Maalestok end hidtil at give Personer fra de afstaaede Hertugdømmer, der tage fast Ophold her i Landet og ere fødte før 16de November 1864, ekstraordinære Hjemstedsbeviser. Man kunde nu sige: Hvad kan det hjælpe de danske Slesvigere saa stort, at de faae Hjemstedsbeviser? De kunne dog ikke komme hjem alligevel, og det er det, de fleste ville. Jeg indrømmer, det er det, de fleste ville, men der gives som sagt Undtagelser. Det er ikke Alle, der ønske sig tilbage til Slesvig, mange foretrække at bo i Kongeriget fremfor i deres Hjem i Slesvig; men der kunde dog ogsaa tænkes den Tid, da man fra Lybflands Side kunde vente at faae nogle Indrømmelser i den Retning. Vi huske jo Alle, at der i sin Tid blev afluttet en Konvention i Aabenraa. Den bragte ret gunstige, ja, jeg kan gjerne sige meget gunstige Resultater frem for en Del af disse Personer. Det var dog ikke umuligt, at der kunde komme saadanne Tider, at der kunde træffes en lignende Overenskomst med Lybfland om lignende Forhold. Stor Nytte kan det for Næsten efter min Mening have alligevel, at disse Hjemstedsbeviser meddeles. Man kan jo nok tænke sig, at man her i Danmark rundt omkring i Kommunerne kunde søge at blive disse Mennesker kvit. Man kunde ønske sig fritagen for deres Ophold. Skulde en eller anden saadan Person være helt uformuende og være noget svagelig, kan man jo godt tænke sig, at en eller anden Kommunalbestyrelse kunde gjøre alt Muligt for at faae en saadan Person bort, inden han har faaet Forsørgelsesret. Man kan tænke sig, at slike Individuer slet ikke kunne faae noget blivende Sted her i Landet, idet der blev lagt dem alle Hindringer iveien, saa at de aldrig kunde faae Forsørgelseshjem paa en regelmæssig Maade, men maatte blive at forsørge efter Afkaten af 28de December 1827. Denne Afkat siger jo, at Udændinge, hvis Forsørgelseshjem man ikke kan udfinde, skulle forsværes i den Kommune, hvor de have været længst, dog ikke under et Aar; men er det i det Hele rigtigt at laste Forsørgel-